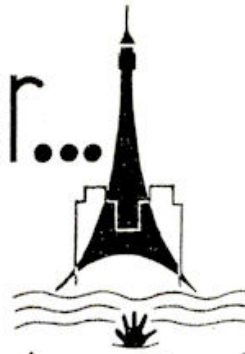

ééntje min of meer...

door Jan Rensing

We hadden genoeglijk op een terras van een der grote restaurants aan de Boulevard Saint-Michel, of zoals de studenten zeggen: de „Boul Mich“, gezeten en over diepe, wijsgerige problemen gesproken. Ieder van ons drieën kwam uit een andere hemelstreek van onze aarde en had op z'n best zijn standpunt met talloze argumenten verdedigd. Eindelijk stapten we op om nog wat rond te kuieren alvorens ter ruste te gaan. Het was reeds laat na twaalf, maar het Quartier latin baadt de hele nacht door in een zee van gekleurd licht.

Studenten, die 's nachts door blokken, komen af en toe in de café's een verfrissing drinken en nietsdoeners zien op hun beurt weer op het ongedwongen leven van de studenten toe. Het Quartier latin is de meest gemoedelijke hoek van Parijs.

We kwamen aan de Seine en daalden langs een trap van de hoge kade af tot aan de oeverkade. Hier waren we plotseling in een andere, donkere wereld verplaatst. Als de Styx perst de rivier zich door het nauwe stroombed van haar twee armen, die het cité-eiland omsluiten. Haar water is zwart-groen en schiet met grote snelheid voort. De diepte van de Seine is op dit punt 12 meter. Men heeft op de oeverkade van de zuidelijke arm een prachtig uitzicht: naar rechts en links ziet men onder de bogen van een 8-tal bruggen door, die zich in het water spiegelen. Majestueus verheft de Notre-Dame zich als een onwrikbaar beeld van de eeuwigheid van het geloof. Zwijgend sloegen we het heerlijke schouwspel gade. De middelste spits van de Notre-Dame scheen zich te verliezen in de flonkerende sterrentuin van de oneindige zomernachthemel.

Een gevoel van een vage herinnering aan dingen, die lang, zeer lang vóór de Middel-

eeuwen gebeurd waren, kwam over ons. Het geluid van het leven van de wereldstad drong als uit een grote verte tot ons door. Zachtjes ritselden de bomen op de kade; fluisterend vertelden de bladeren elkaar lange verhalen.

We wandelden verder over de oeverkade. In donkere hoeken was een geheimzinnig leven van alles wat het daglicht schuwt. Af en toe kraakte en piepte het in het halfduister.

Onder de brugbogen lagen de haveloze en dikwijls gebrekkige „clochards“ (zo genaamd omdat ze meestal veel te wijde en te lange klokvormige oude mantels dragen) naast hun krukken te slapen. Enkelen strekten als inktvissen hun armen naar ons uit. Vleermuizen fladderden om onze hoofden en dikke gele ratten zaten ons, zonder op de vlucht te gaan, brutaal aan te kijken, alsof ze zeggen wilden: „Wat moeten jullie hier in ons schaduwrijk van gedoemden: clochards, vleermuizen en ratten?“

Inderdaad: de oeverkaden van de Seine lijken 's nachts op een ware onderwereld. We liepen in gedachten verdiept door. En toen, plotseling gebeurde het drama. In een flits zagen we een peilloze diepte van menselijke ellende.

Een gestalte kwam wild een der trappen tot de oeverkade afrennen.

Iets in zijn bewegingen was er, dat onze aandacht trok en onwillekeurig stonden we stil. Over de balustrade van de hoge kade stond een politieagent te kijken. Inéens kwam er beweging in hem en scherp klonk zijn stem: „Où vas-tu?“ (Waar ga je heen?) Maar de gestalte antwoordde niet. Met één sprong wierp de agent zich over de balustrade op de trap en rende achter de gestalte aan. Zijn korte cape wapperde in de

wind. Zienderogen won hij terrein op de gestalte. Beneden gekomen greep hij met beide armen naar haar. Maar met een laatste, wanhopige draai ontsnapte deze en de agent greep in de lucht. Een plons! Kringen in het water. En opnieuw schoot de Seine in snelle vaart tussen haar nauwe oevers. Een zelfmoordenaar....

Dit alles had zich in enkele seconden afgespeeld. De gestalte was aan ons voorbijgerend; als in een droom waren we onmachtig geweest een beweging uit te voeren. Nu ijlde de agent de trap weer op. Hij sloeg het ruitje van een „police-secours“ telefoontoestel in, waarschuwde de reddingsbrigade van de Pont Saint-Michel en telefoneerde aan de brandweer en aan de politie.

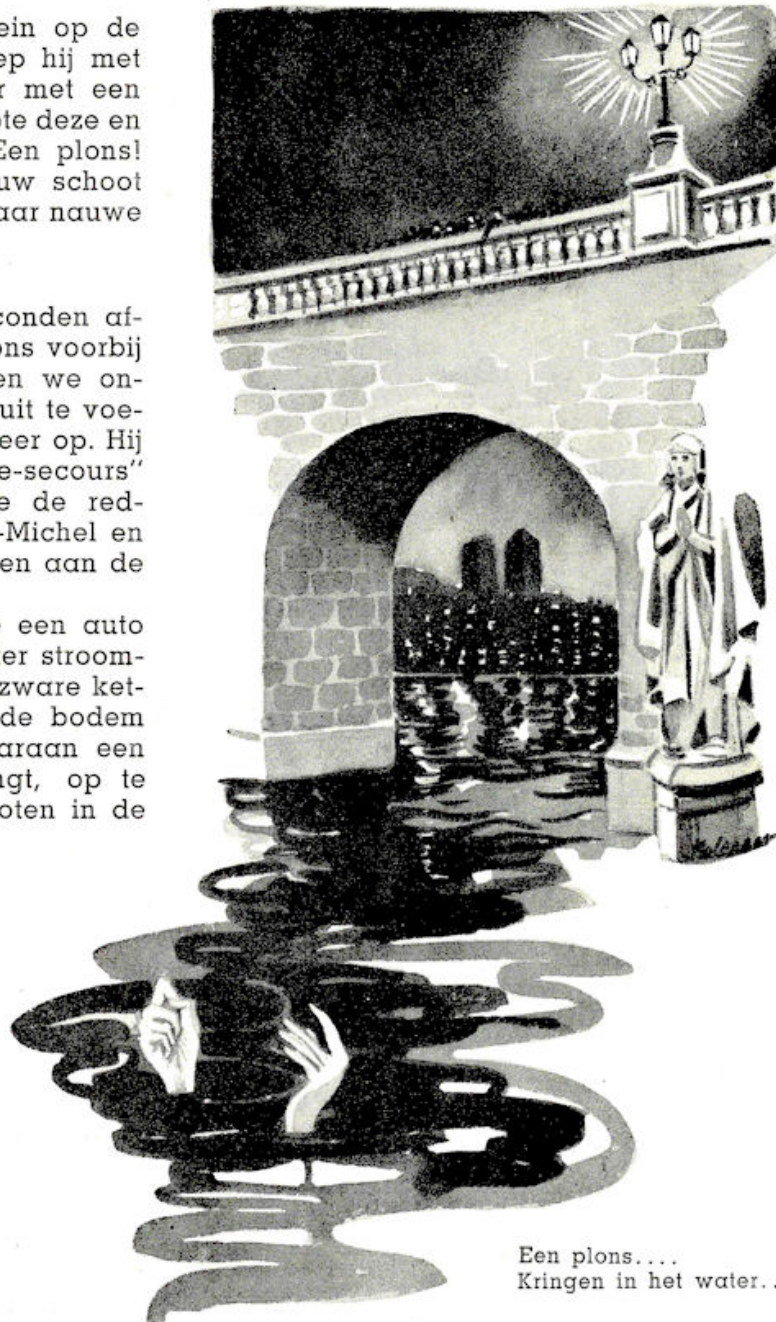
Binnen twee minuten arriveerde een auto met 15 brandweerlieden 100 meter stroomafwaarts. Enkelen begonnen de zware ketting, die tussen de oevers op de bodem van het stroombed rust en waaraan een dichtgevlachten kettlingnet hangt, op te draaien. De anderen wierpen boten in de rivier, sprongen er in en begonnen met dreggen het water te doorzoeken. Een politie-auto met 10 agenten was binnen drie minuten ter plaatse. De agenten gooiden reddingsboeien met lijnen in het water en richtten felle schijnwerpers op het oppervlak. Tevergeefs! Voor hem, die 's nachts in de donkere, diepe rivier valt, is zo goed als geen redding mogelijk, zelfs niet door de bekwame zwimmers van de reddingsbrigade van de Pont Saint-Michel, die bij deze brug de rivier dag en nacht gadeslaan. De chef van deze brigade heeft alleen al 76 mensen zwemmend op het droge gebracht. Maar dit was bijna immer overdag. Enkele nieuwsgierigen waren toegesneld en redeneerden druk.

Een café portier in generaaluniform zeide: „Que voulez-vous? Ik ben een goede zwemmer en duiker. Maar ik voel er niets voor om 's nachts in dat vieze water te springen.

281 En bovendien ontvangt men voor een ge-

slaagde redding slechts 25 francs en een médaille. Alors...!”

„Och,” antwoordde een agent, „iedere dag verdwijnen er spoorloos gemiddeld 20 mensen in Parijs, waar men nooit meer iets van hoort. Enkelen komen in het water terecht en de rest verdwijnt op een andere manier, door ongelukken of misdaden. Dikwijls vist men aan de sluizen bij Suresnes lijken op, die vele weken of maanden in het water gelegen hebben en totaal onherkenbaar geworden zijn. Eéntje min of meer...!”

Een plons...
Kringen in het water..

